

Zilveren Vleugels

Zilveren Vleugels

Deel 2 in de Vleugels Trilogie

Vanessa Gerrits

Auteur: Vanessa Gerrits

Coverontwerp: Vanessa Gerrits

Font: Beyond Wonderland

ISBN: 9789402127881

© VanessaGerrits2014

Toen

Ongeveer een jaar geleden ...

De jongeman luisterde al ettelijke minuten niet meer naar de rouwbegeleidster van het hospitaal. Ze ratelde het gestandaardiseerde formulier af zonder ook maar één keer naar hem op te kijken – voor haar was hij gewoon de zoveelste rouwende echtgenoot van een te jong gestorven vrouw en moeder.

Cathyrin ...

Hoe kon dit echt zijn?!

Hoe kon hij, Benjamin Hull, hier zitten in het mistroostige kantoortje van de rouwbegeleidster – met een piepklein raam en niet meer dan een sanseveria op de metalen ladekast als opsmuk – om te praten over de dood van zijn geliefde Cathyrin?

Hoe was *dit* de werkelijkheid, en de toekomst die hij met Cathy voor ogen had in één fataal moment ... wèg?

Hij voelde zich zo machteloos, zo boos! En zo, zo vermoeid ...

Ben weefde zijn vingers door elkaar en liet zijn voorhoofd er tegen

rusten. Hij wilde slapen. Slapen zoals Cathryn.

“... en natuurlijk is er nog de kwestie van de voortgezette medische zorg voor uw zoon ...” ving Ben een flard op van wat de rouwbegeleidster nogal eenzijdig met hem aan het bespreken was. Zijn zoon, Lukas. Ja, die was er nog. Maar Ben voelde na de dood van Cathy geen enkele verbintenis meer met het kind, dat in de couveuse lag en nog steeds voor elke ademtocht moest strijden. Hij wilde dat hij troost kon putten uit het feit dat hij met Lukas altijd nog een stukje van Cathryn bij zich zou hebben, zoals de rouwbegeleidster aan het begin van het gesprek – toen hij nog luisterde – had aangehaald. Het tegengestelde was echter waar: zijn zoon zou alleen maar een dagelijkse herinnering zijn aan wat hij verloren had.

Iemand holde voorbij in de gang waardoor het geluid van de voetstappen zijn gefragmenteerde aandacht opeiste.

“Lucy!” hoorde hij een vrouw roepen. Hij spitte zijn oren en meende de stem van de hoofdverpleegster, Camille, erin te herkennen.

De Lucy die zij nariep was vermoedelijk de jonge stagiaire die erbij geweest was toen ... toen ...

Zonder acht te slaan op de rouwbegeleidster die hem aanmaande om weer te gaan zitten met een nogal schoolse ‘Mijnheer Hull’, stond hij op van zijn stoel en opende hij de deur op een kier om het gesprek af te luisteren. Hij kon het meisje met de lichtbruine krullen en de donkerbruine ogen nog net zien weglopen.

“Je hebt het juiste gedaan”, riep hoofdverpleegster Camille haar na. “Het is niet jouw schuld.”

Ben fronste. Hadden ze het over Cathy? Dat moest haast wel.

Maar waarom zou de stagiaire zichzelf de schuld geven? Het jonge

meisje had niets gedaan dan infusen aanleggen en monitors controleren.

“Dat is het wel”, sprak de stagiaire stellig tegen. Ze zag eruit alsof ze gehuild had, alsof ze nog steeds tegen tranen vocht. Het deed zijn hart een klein beetje smelten dat er iemand anders buiten hemzelf voor Cathryn zou rouwen, zelfs al was het maar heel even tussen twee stageshiften door.

“Lucy”, riep Camille nog eens, maar het meisje verdween de lift in en intussen sloeg de rouwbegeleidster haar kantoordeur dicht voor zijn neus.

“Beste mijnheer Hull, ik heb alle begrip voor de emotionele staat waarin u zich momenteel bevindt, maar luistervinken is nog steeds niet erg netjes.”

Zonder iets te zeggen, zeeg Ben weer neer op de stoel om te doen alsof hij naar de rouwbegeleidster aan het luisteren was. In werkelijkheid waren zijn gedachten nu bij het meisje met de krullen. De stagiaire, Lucy.

Hij had het gevoel alsof hij zich iets hoorde te herinneren over wat dat meisje gezegd had, iets dat zou kunnen verklaren waarom ze zich schuldig voelde voor de dood van zijn vrouw. Hij groef diep in zijn herinneringen van de laatste helse dagen, maar telkens als hij zijn ogen sloot, zag hij het levenloze lichaam van Cathy in het ziekenhuisbed liggen. Haar eerder bolle zwangere buik nu leeg en plat, haar ooit zo levendige ogen dof en dood.

De stagiaire was destijds meestal quasionzichtbaar voor hem

geweest. Zo verblind door zijn zorgen als hij toen was, was hij nu blind door zijn intense verdriet.

Na het eindeloos lijkende gesprek hield Ben bij het naar buiten gaan, met brochures over de vijf fasen van rouw onder zijn arm, abrupt halt voor het zoekertjesprikbord van het ziekenhuis. Op een poster staarde de getekende beeltenis van een Engel – één van de bovennatuurlijke wezens die over Nieuw-Anvers waakten, al werden ze dan amper ooit gezien – hem aan.

Hij scheurde een papiertje over een vermiste lapjeskat aan de kant om de tekst die erbij stond te lezen. Wat hij las, deed een rilling over zijn lichaam lopen: ‘De Engelen zijn bij u’.

Hij herinnerde het zich.

Dat was wat Lucy gezegd had, vlak voor de hel losbarstte. Nee, het was ... Ja, hij herinnerde het zich haarscherp nu: “Maar de Engelen zorgen voor hen”, had het meisje gefluisterd net voordat Camille binnenstormde en toestemming vroeg om Lukas te opereren.

En dan was er nog iets, iets dat bijna even wazig leek als een droom nu hij eraan terugdacht: een etherisch licht dat uit Lucy’s handen straalde en hem wekte uit een hazenslaapje toen hij aan de zijde van Cathyrn ingedommeld was.

Kon het zijn dat ... Was het mogelijk?

Liefst van al was hij terug naar de rouwbegeleidster gestoven en had hij verdomme antwoorden geëist: werkten er Engelen in het ziekenhuis? Engelen die de dood van zijn liefde, zijn leven, zijn Cathyrn op hun geweten hadden?

Maar hij wist dat zulke vragen zinloos waren. Dit ging nog veel verder dan beroepsgeheim. Als hij wilde bewijzen dat Lucy niet zomaar een toegewijde stagiaire was, maar in werkelijkheid de Beschermengel die zijn vrouw zo harteloos had laten sterven, dan zou hij zelf op zoek moeten gaan naar de antwoorden.

Iets in zijn hart dat eerder gesmolten was bij de aanblik van de rouwende stagiaire, bevroor voorgoed. De foldertjes vielen uit zijn handen en waren vergeten voor ze de grond raakten toen een ijskoude realisatie zich meester maakte van het lichaam van Benjamin Hull. Hij balde zijn vuisten en ademde zwaar.

Als zijn vermoedens waar zouden blijken – en hij wist wel zeker dat dat zo zou zijn, hij voelde het in elke scherf van zijn gebroken hart – had hij voortaan nog maar één missie in het leven: de engelen laten boeten voor hun fout, want het was een grove, grove fout dat ze Cathy hadden meegenomen!

En dat zou hij hen betaald zetten, te beginnen met ...

Lucy.

Nu

1 jaar later ...

HOOFDSTUK 1

Anna-Lucia

De witte tip van mijn vleugel raakte zijn zwarte vleugeltip, en we deelden een glimlach in volle vlucht. *Ik hou van je*, straalden zijn bovennatuurlijk groene ogen me toe. Hij en ik hadden in tegenstelling tot mijn soortgenoten geen telepathie nodig om elkaar woordeloos te verstaan. Ook mijn gevoelens voor hem straalden van me af als een halo: ik hou ook van jou.

Ik had op dat moment kunnen beweren dat het de koude zeewind was die mijn tranen veroorzaakte – een louter fysieke reactie op het zout in de lucht en de lage temperatuur op deze hoogte – maar in werkelijkheid waren het tranen die ontsproten uit een diep, intens geluk. Ze deerden me niet.

Onder ons reflecteerde het water van de Schelde de zon die achter de horizon van het eiland Nieuw-Anvers verdween als een gebroken spiegel in een miljoen tinten oranje, roze en geel. Het was een oogverblindend zicht, maar ik kon mijn ogen niet van hèm houden.

Mijn Max. Mijn anker. Mijn alles.

Ik kon de tranen niet langer bedwingen, noch mijn glimlach onderdrukken – al deden mijn kaken zeer in hun haast Gorgoon-versteende positie. Want ik vloog zij aan zij met Max, en ik wist: dit was het toppunt van gelukkig zijn.

En toen ...

Werd ik wakker.

Vleugelloos, besepte ik meteen toen ik de wolk van treurnis boven m'n hoofd zag hangen – een die me intussen al elf lange maanden achtervolgde. Een die ik niet eens te snel af kon zijn met enkele gezwinde vleugelslagen, gegrond als ik was.

Was dat ironie? Ik dacht van wel.

Gelukkig besepte ik niet al te lang na het ontwaken dat ik me in het gezelschap bevond van het unieke natuurfenomeen dat de wolken kon verdrijven in een enkele groene oogopslag: Max. Hij lag naast me op de lapjesdeken, ons geïmproviseerde bed op het verlaten dak dat tegenwoordig almaar minder vaak verlaten was. Het was de enige plek waar we onszelf konden zijn, aangezien we twee verschillende kampen van een eeuwenoude – zij het tegenwoordig passieve – oorlog toebehoorden.

Al was er over het algemeen wel veel veranderd sinds de dag waarop ik te horen kreeg dat mijn vleugels niet zouden teruggroeien.

Ik had m'n Zorglicentie teruggekregen, waardoor het mij opnieuw toegestaan werd in het ziekenhuis te werken: bedden opmaken en bedpannen verversen, aan het onthaal zitten, voedsel rondbrengen op de kamers ... Niet voor één specifieke Bestemmeling, zoals ik dat voor Cathyrin Hull had gedaan, maar voor iedereen die mijn hulp nodig had.

Het was een weinig glamoureuze takenpakket dat me misschien niet evenveel voldoening gaf als mijn hemelse roeping, maar het was beter dan niets. En vooral: het was beter dan opgesloten te zitten in de Engelenkorf als een gediensstige, geketende Huisengel. Max was eveneens veranderd in de korte tijd dat we samen waren. Zo werd hij er bij elke volle maan een beetje beter in zijn maanzelve te bedwingen. Dat was nodig, met de manier waarop

de passie hoger en hoger oplaaide telkens we enkele waardevolle momenten op het verlaten dak of in mijn slaapkamer konden stelen.

Hoewel ik er niets op tegen zou hebben mocht hij nog eens komen binnenvallen zoals de Maannacht waarop we onze eerste perfecte – zij het ietwat bloederige – zoen deelden, was ik me bewust van de tientallen manieren waarop het slechter zou kunnen aflopen dan een sneetje in mijn lip, nu onze relatie evolueerde naar ... wel, je weet wel.

Hoe dan ook, ik stond vol-le-dig achter zijn groeiende zelfcontrole als dat zou betekenen dat we zorgelozer konden samenzijn op de nachten voor en na Maannacht.

Goede veranderingen dus.

Plus, en hier was ik eveneens een grote fan van: Max beperkte het bestellen van benedenbewoners tegenwoordig tot een absoluut minimum. Ik probeerde zo veel mogelijk eten van de Korf voor hem mee te smokkelen, maar zo nu en dan was hij de honingzoete wafels en rijstepap met saffraan zo zat als wat. Dan overviel hij alsnog een kebab- of hotdogkraam. Hij verzekerde me echter dat hij hen wel veel vriendelijker bestal tegenwoordig, dus ... nou ja, babystapjes.

Max droeg zijn haar ook langer nu. De wilde, donkerbruine pieken vielen tot onder zijn oren, in plaats van alle kanten op te steken zoals bij een gevleugeld stekelvarkentje. Hij zei dat hij het gewoon uit gemakzucht liet groeien, maar ik vermoedde dat het iets te maken had met het bizarre litteken dat een aantal maanden geleden in zijn nek verschenen was.

Hij ademde diep in en uit, ver verzonken in zijn eigen dromen, en ik streek enkele lokken uit de weg om het litteken wat beter te

kunnen bekijken. Het leek op het eerste gezicht een willekeurige verzameling krassen en krullen, maar op het tweede gezicht leek het misschien een beetje op de letter ‘A’
Toeval, vast.

“Kan je geloven dat Raffyr z’n verdraaide griffioenenklauwen in mijn nek heeft gezet toen ik zei dat ik niet mee naar Tiff’s Kebabpaleis kon omdat ik met jou had afgesproken?” had hij erover gezegd toen ik mijn bezorgdheid kenbaar maakte bij een litteken dat maar niet wilde helen, ondanks het extreem versnelde regeneratieproces van zijn weerwolvenhuid.

Maar ik kon het overigens best geloven, ja.

Dat ik een bloedhekel had aan Max’ beste vriend Raffyr was immers niet veranderd. Al moest ik zeggen dat ‘ie wel behoorlijk hard zijn best deed om me te doen vergeven en vergeten. Dat veranderde echter niets aan het feit dat hij met plezier de schurkenrol op zich genomen had tijdens mijn vleugelroof van bijna een jaar geleden.

Vergeven had ik al, zoals het in de aard van de Engel lag. Vergeten voorlopig nog niet, zoals het niet in de mijne lag.

“Hé Max, oneerlijk man. Als ik geweten had dat je van plan was haar te *daten*, had ik haar niet zo hardhandig aangepakt, je weet wel, *die keer*”, zei Raffyr met een schaapachtige glimlach, de eerste keer dat we elkaar ‘officieel’ ontmoet hadden.

Ik weet nog hoe Max’ warme hand me een bemoedigend kneepje gaf. Zelf kon ik niet meer doen dan halfslachtig m’n schouders ophalen in een universeel ‘tja’-gebaar. De geelharige Kraai met de griffioenenklauwen joeg me nog steeds angst aan.

“Nou Raff, je hebt nog een eeuwigheid om het goed te maken”, had Max toen gelukkig in mijn plaats geantwoord.

Ik weet nog hoe mijn hart bij het woordje ‘eeuwigheid’ een

enthousiast sprongetje maakte. Aan Raffyr was de woordkeuze evenmin voorbij gegaan: “Oh, wel, euh ... de eeuwigheid is een lange tijd, Max.”

Opnieuw verstevigde zijn grip rond m’n hand. “Dat weet ik”, had hij gezegd.

Bij het gladstrijken van zijn wilde haar, trok het geglitter van mijn verlovingsring mijn aandacht. Ugh. Het ding was letterlijk een glitterende doorn in mijn oog.

Want ja, Joachim-Jeremiah was nog steeds mijn verloofde. Dat was evenmin onveranderd gebleven na meer dan elf maanden zonder vleugels en elf maanden met Max ...

Ik verwachtte almaar dat J.J. tot inzicht zou komen. Dat hij zou beseffen dat hij geen vleugelloze bruid tot zich kon nemen. Maar hij bleef rotsvast aan mijn zijde staan. In goede en kwade tijden, in ziekte en gezondheid ... Nu al.

Zo nu en dan worstelde ik met de bijna oncontroleerbare drang om hem alles op te biechten: alles over Max, alles dat er tussen ons stond ondanks het feit dat we nog steeds officieel verloofd waren.

Gewoon omdat hij verdiende het te wéten.

Maar dan gaf Maria-Clara me een preek, of praatte Max me weer wat verstand bij, of besepte ik zelf dat er niets goeds zou kunnen komen van mijn bekentenis zolang ik geen uitweg uit de nakende afsluiting van ons huwelijkscontract had.

Binnen drie weken moest ons Preliminair Eeuwig VerbondsContract immers veranderd zijn in een definitief Eeuwig VerbondsContract. Wil van de Raad van Zeven is wet. Het was naast vliegen met Max een tweede bron van eindeloze dromen geweest de laatste tijd: nachtmerries over jurken en zoenen en ceremonies met de verkeerde persoon.

Ik slikte voorbij de krop in mijn keel, kijkend naar Max naast me. Hoe tragisch, de *juiste* persoon gevonden te hebben, maar vast te zitten aan iemand anders.

Voorlopig nog, tenminste, want we waren eraan aan het werken, Maria-Clara en ik.

Mijn grote zus had er bijna evenveel belang bij om ons huwelijk tegen te houden als ikzelf, aangezien ze blijkbaar al jaren stiekem verliefd was op J.J.

Dus ik verdeelde de weinige vrije tijd die ik overhad na mijn vrijwilligerswerk in het ziekenhuis onder samenzijn met Max en eindeloos opzoekingswerk met m'n zus in de wetteksten van de Raad. Voorlopig hadden we weinig succes geboekt, maar ik bleef hoopvol.

Niet alleen maar voor Max, maar voor de persoon die ik wist dat ik moest worden. Iemand die onbevreesd kon vliegen met een Kraai aan haar flank.

Iemand die vrij was.

Een fris briesje waaide over het dak, en ik nestelde me weer wat dichtter tegen Max' bovennatuurlijke warmte. Hij zuchtte tevreden en ik kon het niet helpen zijn slapende sentiment te delen.

Ik had dan wel geen vleugels, geen vrije keuze in mijn toekomst, geen Bestemming om de mijne te noemen, maar deze gestolen tijd met Max was het me allemaal waard. Ik dommelde opnieuw in op het ritme van zijn hartslag. In mijn droom vlogen we verder van waar ik zonet in volle vlucht wakker geworden was. De zon had op me gewacht om onder te gaan.

“Lucy?” Het water in mijn droom weerspiegelde zijn gezicht, dat

me aansprak. *Oh, ik moet wakker worden*, dacht ik slaperig. Ik voelde mijn samengeklitte, natte wimpers van elkaar loskomen en zag de echte Max verschijnen waar zonet droom-Max in het wateroppervlak weerspiegeld was.

Hij streek zijn duim langs mijn wang en de traan die hij erop ving verdampte onmiddellijk op zijn weerwolfhete huid.

“Je was aan het huilen in je slaap. Heb je een nachtmerrie gehad?”

Ik veegde mijn wangen droog met de muis van m’n hand. Neen, geen nare droom. Een droom die zo mooi was dat ik niet kon verkroppen dat het slechts een droom was geweest. Het had alweer zo verdraaid echt gevoeld ...

Ik sloot mijn ogen opnieuw, het gelukzalige gevoel nog aanwezig in de donkerte van het net wakker zijn en duwde een traan door de barrière van mijn wimpers.

“Vertel het me”, smeekte zijn stem.

Zijn hand omhulde mijn gezicht als een zacht harnas, me beschermend van de buitenwereld net zoals zijn eigen harnas dat deed voor zijn torso. Daarachter schuilde namelijk de gouden rits die zijn hart toegankelijk maakte voor Kraaiendokter Doc, mocht het ooit vervangen moeten worden.

Maar ik schudde mijn hoofd tegen zijn hand – ook ik had iets dat ik koste wat kost wilde beschermen. Iets buiten de

Bestemmingen die me werden toegewezen en afgenomen naar wil en wens van de Raad en hun Plan. Iets dat alleen maar van mezelf was, omdat hij het met niemand anders deelde: Max zijn menselijkheid.

Elke keer ik het verlies van mijn vleugels vermeldde en hij zich de hoofdrol die hij daarin gespeeld had herinnerde, zag ik hem twifelen aan het stukje van hemzelf dat ik bovenal koesterde. Dat kon ik niet riskeren.

Maar toen ik m'n ogen weer opende, lag de troebele beeltenis van mijn Kraai me geduldig aan te kijken. Zijn bovenaards groene irissen waren een smeekbede waaraan ik nooit leek te kunnen weerstaan. Ik zuchtte, proberend bij mijn standpunt te blijven: "Ik kan het je niet vertellen ... Het is bijna een Maannacht en ..."

Max' hand liet een kille handvormige plek achter waar die gelegen had. Het was absurd hoe mijn lichaam de laatste maanden gewend geraakt was aan het constante fysieke contact, hoe ik het meteen miste wanneer ik zijn gloeiende huid niet tegen de mijne voelde. Maar meer nog dan de afstand tussen onze lichamen, vreesde ik de afstand die ik soms in zijn ogen las. Maar niet nu. Niet nu.

Hij keek me recht aan: "Ik begrijp dat je ... bang bent voor mijn reacties, maar ... Ik doe het toch beter de laatste maanden? Met jou, voor jou ..."

"Max, Max neen!" onderbrak ik hem snel. Ik ging verliggen zodat ik half op zijn harnas lag, zijn vleugels onder me opengespreid. "Ik ben niet bang voor hoe je reageert *voor mij*, ik ben bang voor ... *jou*. Voor hoe je jezelf neersabelt als ik het heb over ..."

Ik liet mijn blik vallen op zijn zwarte veren onder me en streek ze glad met een afwezige vinger. Er zaten groene, paarse en blauwe schakeringen in het zwart. "Over mijn vleugels, en hoe ik ze mis", zei ik stil.

"Je droom ging over je vleugels." Hij vroeg het niet, hij zei het.

Ik gaf hem een klein knikje, zijn blik ontwijkend. In plaats daarvan bleef ik staren naar de vleugels die ooit de mijne waren. Ik merkte op aan de glans van zijn zwarte veren dat hij ze onlangs verzorgd had met de olie die ik hem daarvoor gegeven had. Ik glimlachte in een opwelling van affectie, wetende dat hij dat voor mij deed.

Waarom kan ik dit dan niet voor hem doen – dit geheim bewaren over de dromen die me al maandenlang achtervolgen, maar die

hem nog meer zullen tergen?

“Vertel het me”, herhaalde hij. “Ik beloof je dat ik het aankan.”

Dus ik vertelde het hem.

Elk detail dat ik door de nachten heen verzameld had over de droom die ik ooit hoopte werkelijkheid te zien worden. Hoe de tippen van onze vleugels elkaar raakten wanneer we vlogen. Hoe we over de glinsterende Schelde zeilden, de zonsondergang in ons kielzog en een glimlach in ons midden.

Toen ik klaar was met mijn verhaal en opkeek van zijn veren naar zijn ogen, waren ze niet afstandelijk geworden zoals ze dat soms deden wanneer hij zich terugtrok in de schelp van zijn schuldtorsende alter ego.

Hij keek me nog steeds recht aan, en zei in een plechtige stem die me aan J.J. deed denken: “Ik ga alles doen wat in mijn macht ligt om die droom werkelijkheid te maken, Lucy.”

HOOFDSTUK 2

Max

Ik drukte een zoen op haar traannatte wang, als een zegel op de belofte die ik eigenlijk al maanden geleden ondertekend had. Haar droom van vannacht werkelijkheid maken was sinds dag één van ons samenzijn mijn geheime missie geweest, lang voor haar aarzelende biecht van zonet. Want enkel ik kon haar teruggeven, wat ik haar ontnomen had.

En het werd hoog tijd.

Ze streelde de zwarte veren van mijn vleugels onder haar als een verlengde van mijn gedachten. Ik kon het verlangen in elke vingerafdruk voelen. Het *gemis*.

Elke keer ik mijn vleugels rond haar sloeg, elke keer ze me een nieuw flesje vleugelverzorgingsolie bezorgde, elke keer ze op mijn rug vloog, werd ik geconfronteerd met wat ik haar verschuldigd was. Ik hoopte dat het niet meer lang zou duren voordat ik de schuld kon vereffenen en ik mijn belofte kon waarmaken: Lucy haar vleugels teruggeven.

Helaas niet bepaald een ‘zo gezegd, zo gedaan’ soort van schuldvereffening ...

Daarom spendeerde ik elke seconde die ik niet bij Lucy kon zijn aan mijn zilverenvleugelsproject bij Doc. Het was een ambitieus project, enig in z’n soort, en ik hoopte dat het klaar zou zijn tegen haar verjaardag volgende week.

Want zeg nu zelf: een verjaardagskaartje en een taart is écht niet origineel genoeg als 118de verjaardagscadeau voor een Engel van een Kraai. Alleen ... dit ieniemienie deadlinedetail had ik Doc nog

niet opgebiecht.

Wel, geen beter moment dan het heden, zei ik tegen mezelf terwijl ik Lucy's zakhorloge openklikte tussen duim en wijsvinger. Om tien uur begon Lucy met haar vrijwilligerswerk in het ziekenhuis. Om kwart over tien had ik afgesproken met Doc voor wat hopelijk mijn eerste testvlucht ging worden.

Lucy had de tijd duidelijk uit het oog verloren. Ik herinnerde haar er met tegenzin aan: "Het is tijd voor je shift, als ik me niet vergis." Ze keek naar de stilletjes tikkende gouden wijzers en knikte weemoedig: "Terug naar de echte wereld."

Ze sprong routineus op mijn rug en samen gleden we over een stevige luchtstroom naar beneden, dan weer naar boven, dan een zwakke rechtse bocht naar het hospitaal aan de Zuiderdokken.

Lucy gaf een kleine 'woo' terwijl ik een scherpe val maakte om een troep duiven te ontwijken, en we lachten tijdens het omhoogstijgen. Ik twijfelde er niet aan dat haar geluk in dit moment oprecht was. Maar het was niet genoeg.

Niet als het in mijn macht lag haar nog gelukkiger te maken.

"Hé", riep ze na enkele minuten zwijgzaam vliegen, mijn aandacht trekkend met een stomp in m'n zij. Nu ja, een stomp van Lucy was eerder een kieteling voor mij, zeker doorheen het dikke leder van mijn kraaienharnas.

"Niet praten tegen de piloot tijdens de vlucht, a.u.b.", herhaalde ik in mijn vuist alsof het een luidspreker was – een grapje dat we regelmatig tegen elkaar maakten.

Ze boog zich dichterbij me toe. Haar lange bruine krullen waaiden voor mijn ogen terwijl ze haar gezicht tot dicht langs het mijne bracht. "Sorry, kapitein Max, ik wilde je gewoon maar even herinneren aan de verjaardag van je lievelingsstewardess, volgende

week”, verkondigde ze in een speels stemmetje.

“Zo zo, stewardess, hé? Als ik me niet vergis brengt een zeppelinstewardess drankjes rond en zo, jij zit hier maar wat te zitten.”

“Oké oké, lievelings*passagier* dan”, gaf ze minzaam toe.

Ik draaide m’n hoofd haaks naar haar toe om een onverwachte zoen op haar lippen te drukken: “Je bent zeker en vast mijn lievelingspassagier. En neen, ik was je verjaardag niet vergeten. Je herinnert me er dan ook maar om de, oh, twee uur aan.”

Ze knuffelde me harder, in zoverre dat mogelijk was wanneer haar armen en benen reeds rond me verankerd zaten, je weet wel, om niet de dood tegemoet te vallen en zo. Een val van deze hoogte zou geen enkele Engel overleven.

“Ik houd van verjaardagen. Zelfs al is ’t mijn ...” Ze deed alsof ze telde, maar ze wist goed genoeg hoe oud ze werd. Gekke Lucy. “118de verjaardag.”

Ze was even stil terwijl het rode kruis van onze eindbestemming in zicht kwam, maar ik voelde dat de volgende vraag eraan zat te komen – een opening als deze kon ze niet aan zich voorbij laten gaan: “Ga je me nu nog ooit vertellen hoe oud *jij* precies bent?” In plaats van een antwoord te geven, haalde ik m’n luidsprekervuist weer boven: “Geachte *passagier* – enkelvoud – gelieve u voor te bereiden op onze aanmerking aan het Zuiderhospitaal. Bedankt om met Max’ Zeppelins te vliegen!”

HOOFDSTUK 3

Anna-Lucia

Max dropte me met een zachte zucht van zijn vleugels op het ziekenhuisdak en zoende me gedag.

En gedag, en gedag, en gedag ...

Ik verloor mezelf en al mijn zorgen in het dansen van onze kus, en vergat even dat de rest van de wereld bestond. Toen ik de kus echt niet langer kon rekken, liet ik mijn lippen van de zijne glijden, wetend dat het onze laatste zoen zou zijn voor de komende vierentwintig uur.

Hoewel de maan nog lang niet zichtbaar was aan de ochtendlijk oranje hemel, wist ik dat ze in de coulissen stond te wachten op het moment waarop ze Max in haar zilveren tentakels kon strikken.

De stoppels op zijn kin die nu al iets langer waren dan zonet, verraadden dat het bijna zover was. Hij zag dat ik het merkte en gaf me weer die blik: *Je weet dat ik zou blijven als ik kon.*

Maar ik uitte mijn gedachte alsnog luidop, zoals ik dat elke maand deed: “Ik haat Maannachten.”

Ik trok een bijhorend pruillipje, wat hij nam als een uitnodiging tot een tweede afscheidszoen – eentje die ik niet introk.

“Komt Maria-Clara je straks oppikken?” vroeg hij toen we elkaar losten, monden nazinderend.

Ik schudde m’n hoofd: “Neen, het is Laure-Anne’s beurt vandaag”, gaf ik toe.

Max trok zijn neus op op een wolfachtige manier, alsof het dier in

hem iets onaangenaam rook. Ik wist echter dat dat gewoon betekende dat hij liever had gehad dat m'n zus me zou komen halen, in plaats van de zus van Sam-Michaël, J.J.'s collega die het niet zo op me had.

Laure-Anne was nochtans helemaal niet zo bevooroordeeld als haar broer. Ze was vorig jaar aardig tegen me geweest ondanks het moeilijke parket waarin ik me bevond met de R7. De afgelopen maanden was ze zelfs een goede vriendin geworden nadat J.J. haar had aangewezen als één van mijn taxichauffeurs heen-en-weer naar het hospitaal.

Haar broer Sam-Michaël was echter nog steeds geen lid van de Lucy-fanclub. Sam zat terwijl ik nu al een paar maandjes mensenverpleegster speelde zelf immers nog steeds op huisarrest na de gefaalde missie waarop hij tegen wil en dank m'n leven gered had, en wel ... ik denk dat hij me dat een *klein* beetje kwalijk nam. Maar goed, als vleugelloze Engel met een strafblad kon je nu niet bepaald kieskeurig zijn over je aantal vrienden. Ik was blij met wat en wie ik had: Claar, J.J., Laure-Anne, hoofdverpleegster Camille, Korfdokter David-Jonas en Max.

Altijd, eeuwig, Max.

M'n zakhorlogealarm ging af, nu echter niet langer aangevend dat het tijd was voor een portie vleugelbotherstellende melk, maar wel de start van mijn shift. Max drukte een laatste smakkende zoen op mijn wang voor 'ie de reling op sprong: "Ik ga je missen, Engelenmeisje."

Mijn glimlachje smaakte bitterzoet op mijn lippen terwijl ik hem zag wegvliegen. "Ik jou ook, Kraaienjongen."

Ik klom via de brandladder naar beneden en glipte door het openstaande raampje de verpleegsterkleedkamer binnen. De

vertrekkende shift verpleegsters stond er zich nog om te kleden. Ze probeerden me te negeren op een manier die me deed wensen dat ik onzichtbaar was.

Lekker dan.

Ik had me natuurlijk naar het etherische niveau kunnen verplaatsen om ècht onzichtbaar door de kleedkamer te sluipen, maar het vergde momenteel te veel energie van me. Energie die ik nodig had voor andere dingen.

Bovendien was ik het intussen wel gewend bekeken te worden van in de Korf: als ik een beetje met mijn vleugelloze schouders schudde, beeldde ik me in dat hun blikken gewoon van me afgleden. Maar de blikken van de verpleegsters waren puntiger dan die van de Engelen. Ze haakten zich vast in mijn naakte rug terwijl ik mijn maandagjurk omwisselde tegen het verpleegstersuniform. Sinds ik hier vast vrijwilligerswerk deed, deed het merendeel van het ziekenhuispersoneel nog onvriendelijker tegen me dan voorheen. Ze begrepen niet waarom ik er dag in dag uit was, zonder een specifieke Bestemming om voor te zorgen.

Misschien zagen ze me als een bedreiging voor hun job, of zo.

Misschien moesten ze me gewoon niet.

Zolang ze hun beroepsgeheim maar respecteerden en me nergens ontmaskerden als Beschermengel, kon het me bitter weinig schelen hoe ze al dan niet naar me keken. Oké, dat was een leugen, maar het maakte niet uit. Ik hielp mensen, en dat was alles wat ik wilde doen in het leven.

“Ah, Lucy”, begroette Camille – zoals gewoonlijk de eerste en enige – me met een zwaaitje. Ik bond m’n lange krulhaar nog snel samen in een warrige dot terwijl ik me verontschuldigde voor het te laat komen.

“We betalen je niet, weet je nog, dus geen verontschuldigungen

nodig”, wuifde ze mijn sorry’s weg.

Camille was de aardige hoofdverpleegster die me destijds geholpen had om de juiste keuze te maken, toen het leven van zowel Cathyrin als haar zoon Lukas aan een zijden draadje hingen. De zoon redden in ruil voor de moeder.

Ik kreeg nog steeds een misselijk gevoel als ik aan hen dacht. Nu kropte ik die gevoelens op tot een bal in mijn maag waarvan ik wist dat ‘ie me nog eens zuur zou opbreken.

“Je staat op Geriatrie vandaag”, meldde Camille me nog, net voor ze weggeroepen werd voor een spoedgeval.

Dus in plaats van op Lukas en Cathy, het sluimerende gemis aan mijn nu stilaan weerwolf-wordende Max en de bijna-trouw met J.J., focuste ik me op mijn job. Want hé, bedpannen verversen is een even goede manier als ’n andere om je gedachten te verzetten.

HOOFDSTUK 4

Anna-Lucia

Mijn werkdag ging z'n normale gangetje totdat J.J. telepathisch contact zocht tijdens de lunchpauze. Ik wist meteen dat er iets op til was: het was immers geen doodgewoon telepathisch telefoontje dat ik ontving, maar een visuele boodschap. Een flashback, die hij om de één of andere reden zo dringend met mij moest delen dat er geen woord uitleg aan vooraf ging.

Beelden van het drukke ziekenhuiscafetaria waar ik zat vermengden zich met die van een rommelige bureaulkamer. Ik had al snel door dat ik door J.J.'s ogen naar de binnenkant van het huis van de Hulls keek.

“Wat scheelt er?” vroeg Camille, een lepel soep net voor haar lippen zwevend in afwachting van mijn antwoord. Ik kneep mijn ogen dicht en schudde het hoofd, eventjes het enige dat ik kon doen om niet compleet overweldigd te worden door de genadeloos op me afstevenende beelden.

Ik voelde me alsof ik in een mixer zat.

Visuele telepathie was makkelijker voor de verzender, maar moeilijker voor de ontvanger. Dus ik excuseerde me bij Camille en glipte de eerste de beste conciërgekast in, zodat ik me op mijn aureool kon concentreren om de beelden te ontvangen en verwerken.

Zodra ik dat deed, zag ik geen bezems en emmers en medisch materiaal meer rond me, maar keek ik door de ogen van Joachim-Jeremiah.

Ben zat voorovergebogen als een bultenaar achter zijn bureau terwijl J.J. etherisch verborgen in de hoek van de kamer stond. Ben zag daar echter enkel een kapstok staan. In de dimensie waar J.J. solide als een standbeeld over hem waakte, zweefde de kapstok door de lucht in zodanig gefragmenteerde moleculen dat je ze even makkelijk aan de kant kon wuiven als stofdeeltjes. In de dimensie waar Ben en de kapstok zichtbaar waren, was J.J. even onzichtbaar als de kapstok dat nu voor hem was op het etherische niveau.

Misschien was er een manier voor de mensen om ons te zien wanneer we ons op het etherische niveau bevonden, zoals bij de stofdeeltjes wanneer die door een streep zonlicht passeren. Als dat het geval was, hadden ze het alleszins nog niet ontdekt. Zo bleven de benedenwereld en die van ons gescheiden door een dun gordijn van waarachter Joachim naar zijn Bestemming tuurde, en ik op mijn beurt door zijn ogen keek.

Ben vloekte tegen zichzelf terwijl hij als een bezetene door oud-religieuze boeken raasde, krantenknipsels over de Engelen verzamelde en er de muur mee vol hing in kriskraspatronen.

Terwijl hij chemische geschriften bestudeerde en handleidingen over explosieven uitploos. En terwijl hij tekeningen maakte van

...

Mij.

Het waren de inaccuraatte schetsen van een ongetrainde hand, maar mijn grote ogen, hartvormige gezicht en krullenbos waren goed genoeg herkenbaar. De haartjes achter in m'n nek gingen rechtstaan. Of was dat J.J.'s nek? Het was op dat moment moeilijk

te voelen waar hij eindigde en ik begon.

Ik keek samen met J.J. over Bens schouder terwijl hij woorden rondom mijn hoofd schreef alsof ze deel uitmaakten van mijn kapsel. *Zeppelin, locatie Engelen?, 'Lucy', wie is de schuldige?, C4, mist???*

Ik slikte. Of J.J. slikte. Maakt niet uit: dit was niet goed.

Ben had op de één of andere manier uitgeplozen dat ik meer was dan een stagiaire die zijn doodzieke vrouw verzorgd had. En in zijn diepe rouw, zijn wanhoop en zijn onbegrip, was hij op zoek gegaan naar iemand om met de vinger te wijzen.

Hij had er één gevonden.

Ik probeerde wat ik zag te analyseren. Wat hoopte Ben hiermee te bereiken? Wilde hij gewoon begrijpen wat er met zijn vrouw gebeurd was? Of wilde hij wraak? Ik wist niet welke van de twee het gevaarlijkste was.

'Maar Lukas is tenminste niet meer aan het huilen', merkte J.J. in de flashback op door ons gedeelde bewustzijn. 'Eigenlijk ... is het wel al heel erg lang stil.'

Hij begaf zich onzichtbaar van Bens bureauruimte naar de kinderkamer, waar hij wist dat Lukas' Beschermengel Magda-Lena bij het jongetje was gebleven. Ik was opgelucht toen ik haar aanwezigheid al van op de gang voelde resoneren via J.J.'s aureool, blij dat Lukas niet alleen was met zijn vader verzonken in wraakgedachten. Maar het aangezicht van de lege kribbe sloeg op ons beide in als een zwaaiende hamer.

Neen, heeft ze nou echt ... Hemel, ja, ze had zich echt van het etherische naar het gewone niveau verplaatst om Lukas op te

tillen.

J.J. keek op en ik zag door zijn ogen hoe Lukas in Magda-Lena's armen gewiegd en gesust werd. Voor een benedenbewoner zag dit tafereel er vast uit als een teder moment. Liefdevol. Normaal.

In mijn ogen – en ongetwijfeld ook in die van de Raad van Zeven – was het één van de grovelijkste overtredingen die een Beschermengel kon begaan.

Magda-Lena zelf keek niet op van het kind in haar armen naar Joachim-Jeremiah toen hij binnenkwam. Dat moest ze ook niet. Ze kon zich de afkeurende blik op zijn gelaat vast levendig inbeelden.

“Hij was op zijn buikje gerold. Hij kreeg moeilijk adem ...”

verantwoordde ze zichzelf, nog steeds zonder op te kijken.

“Magda-Lena...” J.J. kwam dichterbij, een waarschuwing in zijn intonatie. Ik voelde zijn voornemen om deze situatie te ontmantelen voor het nog erger werd. Maar toen hij haar naam zei, zwiepte haar hoofd naar hem omhoog en wees ze hem met een priemende vinger toe: “Durf niet zo naar me te kijken, Joachim-Jeremiah! Niet wanneer jij alles vergoelijkt wat dat ... dat *juffertje* Anna-Lucia doet!”

Ik schrok ervan mijn naam te horen.

“Zo spreek je niet over mijn verloofde”, zei J.J. heel kalm. Maar de frontale aanval had hem van slag gebracht en zijn stem werd zwak door het besef van zijn eigen hypocrisie. We wisten allebei dat ik gelijkaardige fouten gemaakt had.

“Je weet dat ik dit moet aangeven, Magda-Lena”, zei hij, maar Magda-Lena's aandacht was alweer onverdeeld op Lukas gericht.

Ze fronste naar het slappe lichaampje in haar armen, dat ze voorzichtig schudde nu, in plaats van wiegde.

“J.J. ... J.J.! Hij ademt niet meer!”

HOOFDSTUK 5

Max

“Een week? Eén wéék? Maximus, dat kan je toch niet menen!”

Doc’s monocle was van verbijstering uit zijn oogkas gevallen. Hij blonk ‘m haastig op vooraleer het ding terug in de diepe voorgevormde groef in z’n huid te plaatsen.

Ik kruiste vastberaden mijn armen: “Jep, één week Doc. Ik wil Lucy d’r vleugels teruggeven op haar verjaardag.”

“En juwelen zijn opeens uit de mode, of zo?” vroeg hij sarcastisch.

Ik lachte schokkerig – Doc was niet het grappende type, dus ... wel, het was grappig. Je had erbij moeten zijn.

“Het prototype is pas net af”, ging hij verder. “We hebben nog niet eens een testvlucht gemaakt!”

Ik haalde mijn schouders op: “Dan doen we dat vandaag toch?”

Met het doekje waarmee hij zonet nog z’n monocle had opgeblonken, depte hij nu het zweet van zijn voorhoofd. Het was een duf soort warm in de raamloze, rommelige ruimte vol boeken, lederen meubilair en medische instrumenten die Doc zijn dokterspraktijk noemde. Al denk ik niet dat dat de reden van zijn plotse transpiratie was.

“Ik weet het niet, Max. Ik denk niet dat ...”

“Je weet toch dat hij het met of zonder jouw zege gaat doen, hé”, viel Vèrène, Doc’s dochter, plots bij.

Hallelujah.

Ze was in de deuropening naar de keuken verschenen met een kop koffie voor Doc in haar ene hand en een brouwsselflesje voor

mij in de andere. Ze gooide het flesje mijn richting uit en ik wachtte niet tot het stopte met bruisen om het met mijn tanden te openen. Voor zo'n dingen miste ik de vampierentandenupgrade die ik voor Lucy had opgegeven soms wel. Maar dat was natuurlijk niets in vergelijking met wat zij had opgegeven voor mij.

“Je dochter is een slim meisje, Doc, je zou beter wat meer naar haar luisteren”, zei ik met een knipoog en een slok, probeerend de gedachten aan Lucy's vele offers te verdrinken. Vé gaf me een zelfgenoegzaam knikje en boog door haar knieën alsof ze één of andere jonkvrouw was die haar heer bedankte.

“Kom op, Doc. Je zei zelf dat we het moesten doen de dag voor een Maannacht om een betere kans te hebben op al dat ... medisch teruggroeigedoe.”

“De neurologische acceptatie van het artificiële materiaal dat ik aan je zenuwuiteinden bevestig, ja. Voor de initiële installatie zal dat van vitaal belang zijn.”

“Wel dan! Ik heb nog ... elf uur eer ik in Hoog-Ardenes moet zijn. Waar wachten we nog op?”

Doc keek van mij naar Vèrène en weer terug. Hij stond op het punt toe te geven, dat wist ik gewoon ...

“Al goed, al goed ...”

“Yes!” stak ik triomfantelijk m'n vuist in de lucht bij gebrek aan iemand om te high-fiven – Vé stond te ver. Ik wist wel dat Doc uiteindelijk zou toegeven.

“Samenspannen tegen een oude man ... Mijn bloedeigen dochter, nog wel ...” mompelde hij na.

Maar het maakte niet uit, want hij was zijn handen al aan het desinfecteren. Mijn hele lichaam jeukte in anticipatie om eraan te beginnen – dit was het, dit was het écht.

Terwijl Doc de instrumenten prepareerde, volgde ik Vèrène naar

de achterkamer waar we de afgelopen maanden aan mijn zilveren vleugels gewerkt hadden.

Doc had gewerkt aan de machinale aanhechting met mijn eigen vlezelijke zenuwen, ik aan het radarwerk dat de vleugels vloeiend deed bewegen en Vé – hoe kon het ook anders – de vrouwelijke toets: individueel uitgesneden veertjes in hetzelfde vederlichte angelicumzilver als het geraamte.

“Weet je, je hebt geen namaakveertjes nodig om dit ding de lucht in de krijgen”, had ze gezegd toen ik haar mijn eerste schetsen toonde.

“Dat weet ik, maar ik wil het graag.”

Ik dacht terug aan mijn zelfgetekende Maximus Sterling-strips en glimlachte: als we het goed deden, zouden de vleugels er exact zo kunnen uitzien als in mijn kinderdromen. Minus uitklapbare messen in de onderste pennen, weliswaar. Dat zou Lucy maar niks vinden, me dunkte.

Lucy ...

Ik bewoog de zwarte vleugels die intussen zo natuurlijk aanvoelden in mijn schouderbladen, en betreurde weldra afscheid van ze te moeten nemen – zij het voorlopig enkel voor de duur van de testvlucht. Ze waren wat ons had samengebracht en wat ons nog steeds verbond via haar veerpen en dagboek.

Nu kreeg ik nog elke avond magische berichtjes van haar. Die zou ik weldra moeten missen. In ruil daarvoor zou ze natuurlijk wel naar me toe kunnen vliegen wanneer ze maar wilde, dus ik veronderstel dat het wel compenseerde.

Voorlopig troostte ik mezelf met de gedachte dat het maar voor even was. Net zo lang als de duur van de grote boze testvlucht.

“Klaar om ze te zien?” doorbrak Vèrène mijn gedachten. “Ik heb gisteravond de laatste veertjes afgewerkt en geïntegreerd in het

prototype. Net op tijd ook: ik dacht dat m'n hand eraf zou vallen", zei ze toen ze de klinken van de dubbele kastdeur vastnam, waarachter mijn vleugels hun laatste momenten rust genoten.

Vanaf nu zouden ze heel wat eerste klas actie te zien krijgen. Tenminste, als de testvlucht – liefst letterlijk – van de grond kwam.

"Klaar?" vroeg ze, de klinken in haar handen.

"Wat denk je zelf?" schoot ik terug terwijl ik een harige wenkbrauw naar haar optrok.

Toen de kastdeuren hun schat – *mijn* schat – onthulden, viel mijn mond letterlijk open van verbazing. Al had ik natuurlijk niet door dat ik daar als een idioot stond te kwijlen voordat Vé zei: "Zo vang je nog eens vliegen, weet je."

Ik klapte mijn kaken hoorbaar op elkaar en ontmoette haar afwachtende expressie: "Dus ... hoe vind je ze?" vroeg ze schuchter.

"Ik denk dat ze een nieuw woord moeten uitvinden voor hoe gewelddadig *gewéldig* deze vleugels zijn."

"Nou", lachte ze naar de vloer. "Laten we eerst maar eens kijken of ze daadwerkelijk in de lucht kunnen blijven, voor je me een dankjewelcadeautje gaat kopen."

Zonder erover na te denken, boog ik me naar haar toe en smakte ik een zoen op haar wang. Ik zwéér op mijn leven dat het puur vriendschappelijk bedoeld was. Hoe had ik in helsnaam kunnen weten dat ze die oh zo vriendschappelijke uiting van mijn dankbaarheid zou interpreteren als meer dan wat het was?

Voor mij was ze nog altijd dat kleine blonde meisje dat maar net boven de operatietafel uitkwam wanneer ik mijn vleugels liet vervangen. Maar terwijl ik me terugtrok van haar wang, greep ze

mijn gezicht met beide handen vast en drukte ze zich tegen me aan.

‘Mond-op-mondbeademing, nu?’ was bizar genoeg het eerste dat door mijn gedachten flitste.

Het tweede was Lucy.

“Gatver, Vèrène! Wat doe je nou!” duwde ik haar schouders naar achteren. Haar gezicht vocht om dicht bij het mijne te blijven, maar vanzelfsprekend was ik sterker. Ik hield haar ondanks mijn verbijstering gemakkelijk genoeg op armlengte terwijl Vèrène’s stemming verkleurde van stoutmoedig verliefd rood, naar megagegeneerd galgroen.

Ze rukte zich los uit mijn grip en rende huilend de kamer uit.

Djeezes. Ook dat nog.

Ik liet mijn met de seconde hariger wordende gezicht in mijn handen vallen.

Ook. Dat. Nog.

Doc kwam even later binnengewandeld, zijn latexhandschoenen aantrekkend.

“Wat nou, vond je ze niet goed genoeg misschien?” vroeg hij een beetje geërgerd. “Weet je, Maximus, ze heeft lang gewerkt aan die verdraaid nutteloze veertjes van jou, dus je kan op z’n minst dankbaar zijn voor het werk dat mijn dochter ...”

“*Jouw dochter ...*” sprak ik door op elkaar geklemde tanden. “... heeft me *gekust*.”

Doc’s monocle viel op spotkomische wijze weer uit zijn oogkas.

“Wel dat ... wel ...” kuchte hij zijn keel vrij. Ik denk dat hij misschien niet helemaal verrast was. Wist hij dat ze één of andere bevlieging had?

“Misschien kunnen we de vleugelbevestiging dan beter uitstellen

tot ze ... wel ...”

Ugh. Hoe min ik het ook wilde toegeven, Doc had gelijk. We konden dit niet zonder de assistentie van Vèrène en momenteel zou ze wellicht eerder geneigd zijn eigenhandig mijn aders en pezen door te knippen dan ze minutieus aan elkaar te hechten. Ge-wel-dig.

Ik kneep in de brug van m'n neus en kneep mijn ogen dicht. Ik voelde een migraine van weerwolfachtige proporties aankomen. “Goed dan, jij je zin. Morgen”, zei ik, me neerlegend bij het feit dat vandaag niet de dag zou zijn dat Maximus Sterling zijn eerste vlucht verzilverde.

“Morgen? Max, je weet toch dat we een volle Maannacht nodig hebben voor de ...”

“De neurologische acceptatie van het artificiële materiaal dat je aan mijn zenuwuiteinden bevestigt”, herhaalde ik zijn woorden van eerder tot op de letter. “Ja ja, ik heb je de eerste keer wel gehoord.”

Doc vaagde de verrassing over mijn semi-intellectuele betweterij snel van zijn gezicht en zei, nu eerder bezorgd dan belerend klinkend: “Je wilt het zonder de maan doen?”

“Jep.”

“Da's gekkenwerk, Maximus.”

“Jep.”

“Ik ... ik ben geen sadist. Dat kan ik je niet aandoen.”

“En ik ben geen watje.” *Ik kan het aan, want ik doe het voor haar.*

Doc trok zijn handschoenen weer uit en sloot de kast waarin mijn nieuwe vleugels teleurgesteld naar me leken te lonken.

Sorry jongens.

“Goed dan, morgen ... Er is geen onderhandelen met jou, masochist”, mompelde hij binnensmonds terwijl hij de kamer verliet.

“Dit is goed, à propos, dat je pissig bent”, riep ik hem na. Ik verhief mijn stem om de afstand te compenseren en vormde een kuipje rond mijn mond met mijn rechterhand: “Dat maakt dat je morgen des te minder ethische bezwaren hebt om mij te martelen!”

Ik klom door het dakluik naar boven en steeg op met Doc's wegebbende gemopper op de achtergrond.

HOOFDSTUK 6

Anna-Lucia

Ik stormde de conciërgekast uit en spotte meteen het spookachtig bekende gezicht waarvoor J.J. me proberen waarschuwen had met zijn flashback.

Ben.

Het wegebbende tumult van een pas binnengebrachte patiënt rondom hem was niets ongewoons hier op de spoedafdeling, maar vandaag sneed de stilte die erdoor werd achtergelaten door merg en been: het was immers Lukas die ze net hadden binnengerold op een veel te grote brancard.

Oh nee.

Onze ogen vonden elkaar door de steriele gang van Spoed die me altijd zo lang geleden had. Nu Ben hier was, leek die kort. Veel te kort.

Hij stond daar maar te staan, in het midden van de gang. Verloren. Ik wilde hem helpen – het was mijn diepstgewortelde instinct om hem te helpen. Maar zodra zijn lege ogen zich op mij fixeerden, vulden ze zich met ... ik kan het niet anders omschrijven dan haat, en zag ik weer ‘doelwit: ‘Lucy’ op die tekening staan. Ik rilde ongewild.

Waren zijn ogen kanonnen geweest, had hij me aan flarden geschoten. ‘Ontploffing’, was het tweede woord dat uit de tekening naar de oppervlakte van mijn bewustzijn zweefde. Ik begreep op slag dat ik tegenover een man stond die de wereld

wilde zien branden, zodat ze zijn pijn zou mogen delen.

Al wat ik wilde doen was wegrennen van de gevoelens die de confrontatie met dit spook uit mijn verleden opriep. Maar daar stond hij, tegenover me. Ik kon niet wegrennen zonder mezelf nog verdachter te maken.

Als ik me zwak voelde zoals nu, dan dacht ik aan al wat ik het afgelopen jaar overleefd had: de vleugeldiefstal, het verlies van Cathyrin, gescheiden worden van Lukas, het nieuws dat mijn vleugels niet zouden teruggroeien. Daar had ik toch wel sterker moeten uitgekomen zijn. Dan kon ik dit ook wel aan.

Dus in plaats van weg te wandelen, wandelde ik moedwillig tot waar Ben bevroren in het gangpad stond.

Enkele dokters stapten rond hem de operatiekamer binnen, hun tred gehaast. Terwijl ik met mijn uitgestreken gezicht en gouden bedoelingen van plan was Ben te begroeten met een dikke laag geveinsd professionalisme, was het besef dat volgde zoals invliegen op een bakstenen muur: hun tred is zo gehaast omdat ze Lukas moeten redden.

De flashbackscène, die niet meer dan een halfuur geleden had kunnen plaatsvinden aangezien Ben nu net in het ziekenhuis aankwam, flitste weer voorbij m'n geestesoog.

Hij ademde niet. Hij bewoog niet.

Betekende dat ...?

Ik probeerde naar Lukas te zoeken met wat er resteerde van onze etherische connectie via Cathyrin, maar bijna een jaar na haar dood was er niets meer om mij met Lukas te verbinden via zijn moeder. Louter mijn genegenheid was niet genoeg.

Ik zou op de menselijke manier moeten ontdekken wat er met hem scheelde. Wat helaas betekende dat ik nu even moest doen alsof mijn hart niet brak bij de gedachte dat Lukas alweer voor zijn

leven vocht, wanneer ik zijn stervende moeder beloofd had dat ik over hem zou waken. Missie grandioos gefaald ...

Ik zette de laatste stappen tot bij Ben.

“Jij”, zei Ben toen ik dicht genoeg was om het te horen. De giftige ondertoon van dat ene woordje was als het blazen van een kat. “De stagiaire, toch?” voegde hij er met een poging tot vriendelijkheid aan toe.

De moeite was compleet aan me verloren: ik had hem gekend voor hij Cathyrin kwijtraakte, en van de oprechte vriendelijkheid die hij toen zo makkelijk met iedereen deelde, leek nu niets meer over te blijven.

Toch alleszins niet voor mij – de verpleegster die hij ervan verdacht verantwoordelijk te zijn voor de dood van zijn echtgenote. Neen, de *Engel* die hij verdacht.

Zou het iets veranderen als ik hem mijn beweegredenen zou kunnen verklaren, ooit op een onbestaande dag in een nooit naderende toekomst? Of zou hij me nog net even hard verfoeien? Ik maakte de kille begroeting wederkerig, niet omdat ik echt zo’n koele kikker was, maar om mijn smart te maskeren: “Mijnheer Hull.”

Hij knikte in respons, meer een gewoonte dan iets anders. “Sorry, *jouw* achternaam heb ik nooit geweten, juffrouw ...” De vraag bracht me weer even van m’n stuk: “Euhm, Antonis”, vervormde ik ‘Van Antonië’ tot een naam die iets geloofwaardiger was in de benedenwereld. “Maar je mag me gewoon Lucy noemen.”

“Juist ja, *Lucy*”, zei hij alsof hij wilde zeggen: alsof dat je echte naam is. Er hadden dan ook aanhalingstekens rond mijn naam gestaan op zijn tekening van me. Ik slikte tegen de pijn van zijn intense haatgevoelens voor me. Ze omgaven hem als een gitzwart aura: woede, spijt, frustratie.

“Begrijp me niet verkeerd, mijnheer Hull, maar ik had gehoopt u hier niet zo gauw terug te zien. Ik hoop dat uw zoontje niets al te ernstig mankeert?” vroeg ik met een amper beheerste stem. Dat was een vraag die een verpleegster zou mogen stellen, toch?

Toen ik Lukas vermeldde, zag ik een flits van de oude Ben in zijn ogen. Hij zat daar nog, ergens diep vanbinnen. Dat maakte dit des te tragischer.

“Euh, neen. Hij is ...” Ben wierp een blik op de gesloten operatiekamerdeur waar ze baby Lukas hadden binnengerold. Zijn ogen bleven er hangen en keerden niet naar mij terug, zijn mond hing een beetje open. “Ik weet niet wat er met hem scheelt. Hij is ...”

Wat scheelt er met Lukas? Wat scheelt er met Lukas!

Ik wilde hem door elkaar schudden.

“Weet je, juffrouw Antonis”, zei hij dan, zichzelf herpakkend.

Zijn stem was een bittere, holle schim van zijn oude zelf. “Lukas is alle familie die ik overheb. Dus ik zou het prettig vinden als je ...”

‘Pas op’, fluisterde J.J. me telepathisch toe.

“... ons gerust laat. Tenzij natuurlijk ...”

“Stagiaire? Stagiaire!”

De stem die m’n gesprek met Ben doorbrak was bekend, maar de manier waarop die tegen me sprak was dat geheel niet. Ik draaide me om en zag tot mijn grote verbazing hoe J.J. in een geleende doktersjas van ene Dr. Mitters naar me toestormde.

J.J., vermomd als mensendokter? Nu had ik alles gezien.

Magda-Lena flankeerde hem. Haar blonde haren wapperden in de haast, en ze was eveneens gekleed in een lange doktersjas. Ik rolde ondanks alles mentaal met m’n ogen: want een verpleegstersoutfit was natuurlijk niet goed genoeg voor *haar*. Ik weet niet of ze het

opzettelijk deed maar ze leek me altijd te willen overtroeven: met Lukas, met J.J. ... zelfs haar namaakfunctie moest hoger zijn dan de mijne!

“Euh, Dokter Mitters ... Kan ik u ergens mee ... helpen?”

stamelde ik toen hij voor me stond.

“Jazeker”, antwoordde hij droogjes, amper buiten adem van het rennen. “Een spoedgeval in operatiekamer C. U moet meteen meekomen, uw assistentie in dit geval zal zeer educatief zijn.”

Ook al was hij geen fan van menselijke vermommingen, hij had de dokterspraat behoorlijk goed onder de knie.

Magda-Lena kon uiteraard haar mond niet houden, en voegde eraan nu: “Nu, stagiaire. Ik zal mijnheer Hull hier wel bijstaan.”

Ik onderdrukte mijn frons naar haar en verwrong ‘m in een slaphangend glimlachje voor Ben. “Ik hoop dat alles goed komt met uw zoon, mijnheer Hull. Dat hoop ik echt.”

Voor ik J.J. door de gang volgde, probeerde ik nog een glimp op te vangen van wat er zich in Lukas’ operatiekamer afspeelde. Zou hij sterven nu? Was dat waarom Magda-Lena hier was? Om Lukas naar de Overkant te begeleiden?

Maar J.J.’s hand op mijn onderrug begeleidde me weg van de spoedafdeling en weg van Lukas en Ben, richting de Overgangskamer van deze verdieping. Een kamer ontworpen om Beschermengelen de kans te geven een rustig moment met hun Bestemming te delen alvorens die voorgoed naar de Overkant vertrekt.

Zonnestralen vielen er binnen op een bos halfverwelkte rozen in het midden van een rond tafeltje. De inrichting van deze kamer was exact dezelfde als die enkele verdiepingen hoger, waar ik Cathyrin bijna een jaar geleden persoonlijk naar de Overkant